

Odinioară existau dragoni.

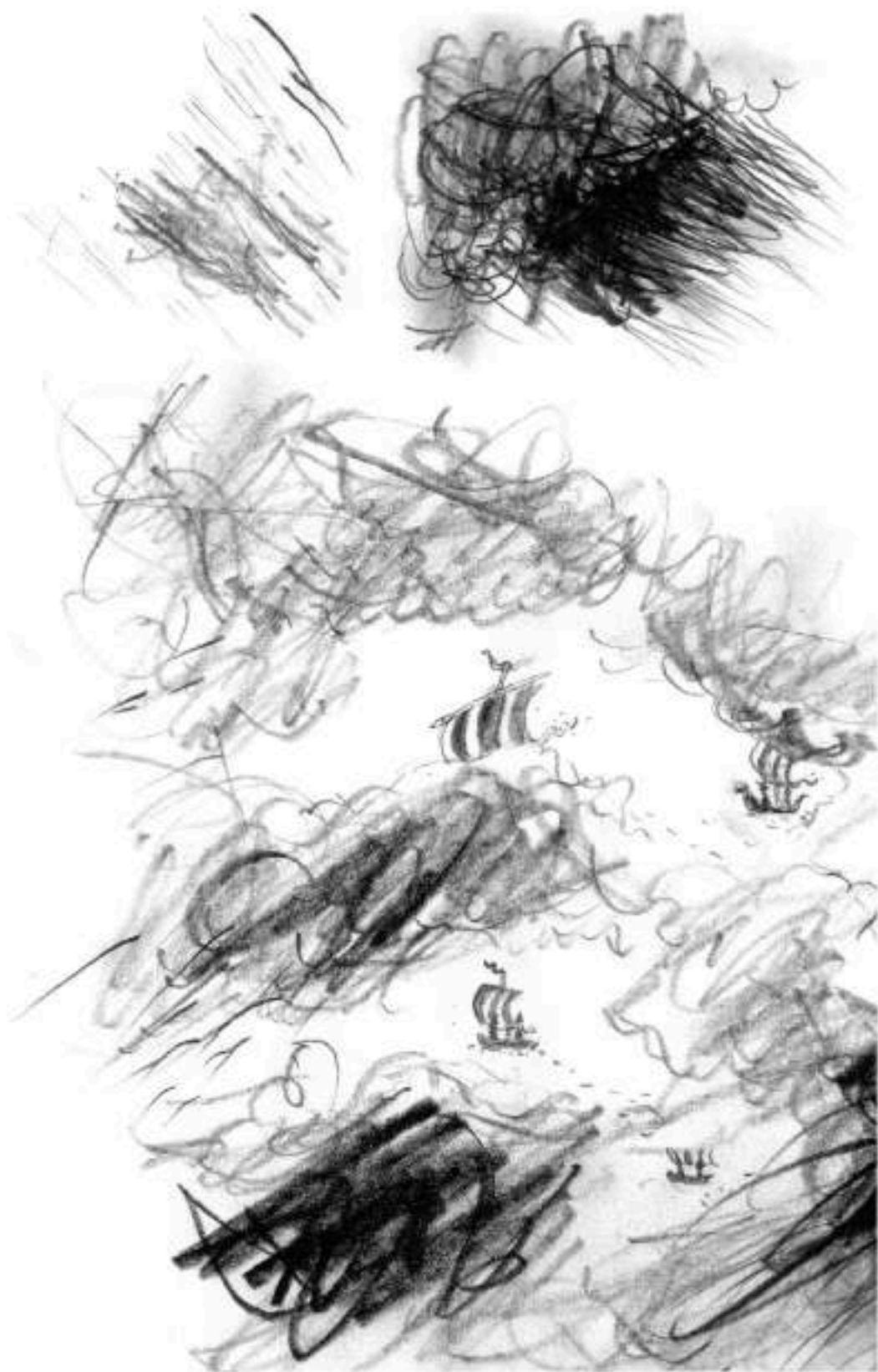
Imaginează-ți un timp al DRAGONILOR – unii mai mari decât munții, adormiți în adâncul oceanului; alții mai mici decât o unghie, țopăind prin buruienis.

Imaginează-ți un timp al EROILOR VIKINGI, în care bărbații erau bărbați, femeile erau și ele un fel de bărbați, ba chiar și unii bebeluși aveau păr pe piept.

Iar acum imaginează-ți că ești un băiat pe nume Hăc Hidos Hering al Treilea, care n-a împlinit încă doisprezece ani și nici nu s-a transformat încă în genul de Erou pe care și l-ar dori tatăl lui. Băiatul acesta am fost chiar EU, bineînțeles, dar băiatul care eram atunci mi se pare acum atât de departe, încât voi istorisi povestea lui aproape ca și cum ar fi un străin.

Prin urmare, încearcă să-ți imaginezi că în loc să fiu eu, acest străin, acest Viitor Erou ești TU.

Ești mic. Ai părul roșu. Încă nu-ți dai seama, dar ești pe cale să începi cel mai îngrijorător episod din viața ta de până acum... Când vei ajunge bătrân de tot, așa ca mine, o să numești această aventură „Prima mea întâlnire cu Imperiul Roman” – un eveniment care și după atâta timp îți va face pielea de găină pe brațele zburdate când vei memora primejdiile și riscurile acelei aventuri înfricoșătoare...

1. Lecția de Abordaj al unei Corăbii Dușmane

Odată ca niciodată, într-o zi cețoasă dintr-o țară friguroasă, friguroasă de acum multă, multă vreme, șapte mici bărci vikinge pluteau pe Marea Cunoscută drept Cada lui Odin. Ceața înghițise Țara Pașnică din nord și Insula Tont din vest, de fapt înghițise atât de mult din tot ce exista, încât bărcile parcă părăsiseră complet pământul și pluteau pe cer, navigând printre bancuri de nori sus, sus în aer.

În prima barcă, *Mistrețul Gras*, stătea Haplea Groh, un uriaș de doi metri îmbrăcat în pantaloni scurți strâmți și flocoși, cu mușchii picioarelor atât de enormi încât aveau și ei mușchi, și cu o barbă ca un arici lovit de fulger. Haplea era profesorul care se ocupa de Programul de Instruire a Piraților de pe Insula Tont, iar navigatul prin ceață făcea parte din lecția Cum să Abordezi o Corabie Dușmană.

În fiecare dintre cele șase bărci de dimensiuni băiețești care veneau în urma *Mistrelului Gros* se aflau câte doi băieți, iar acci băieți erau elevii lui Haplea, tineri membri ai Tribului Huliganilor Păroși.

— GATA, COCOLOAȘE FECIORELNICE DE MUCI! a urlat Haplea atât de răsunător, încât s-a auzit pe distanță de mai mulți kilometri. URMEAȚĂ SĂ EXERSĂM ABORDAREA UNEI CORĂBII DUȘMANE PE ȚINTA UȘOARĂ A UNEI BĂRCI PAȘNICE DE PESCUIT... ÎȘI AMINTEȘTE CINEVA PRIMA REGULĂ A AMBUSCADEI?

— „IA-ȚI INAMICUL PRIN SURPRINDERE”, DOMNULE! a strigat Râtmucos Mocofan, un băiat înalt cu un zâmbet antipatic de îngâmfat și nări gigantice sub care începea să mijcască o mustăcioară.

— Foarte bine, Râtmucos, a zis prietenos Haplea Groh, apoi a continuat la volum maxim: PE O CEAȚĂ ATÂT DE GROASĂ, VASUL-VICTIMĂ N-ARE NICIO ȘANSĂ SĂ VĂ VADĂ VENIND!

„Dar ne pot *auzi*”, s-a gândit Hâc Hidos Hering al Treilea, încercând posomorât să zărească ceva prin ceață. „Asta, desigur, dacă nu avem norocul să dăm peste niște pescari Pașnici cu desăvârșire *surzi*...”

Hâc Hidos Hering al Treilea este, în mod destul de surprinzător, Eroul acestei povești. Spun surprinzător pentru că primul lucru pe care l-ai observat cu privire la Hâc este cât de foarte, foarte obișnuit era. Era mai degrabă mic, cu un chip absolut oarecare cam pătat de pistrui, pe care l-ai fi trecut întotdeauna cu vederea în mulțime.

Știrb, dragonul său, care în clipa aceea dormea în sânul cămășii lui Hâc, era la fel de oarecare ca stăpânul lui. Singurul lucru cu adevărat remarcabil în legătură cu Știrb era cât de remarcabil *de mic* era. Avea cel mult jumătate din mărimea dragonilor celorlalți băieți.

Și, după cum îți poți închipui, asta nu era un lucru de laudă.

Strigătul lui Haplea l-a trezit pe micul dragon. A scos nasul de sub gulerul tunicii lui Hâc.

— C-e-ee sssc întâmplă?
a întrebat el somnoros în dragoneză.¹

¹ Dragonii vorbesc limba dragoneză. Numai Hâc poate înțelege această limbă fascinantă (n. a.).

— **Nimic neobișnuit**, i-a răspuns Hâc în șoaptă, scărpinându-l în spatele coarnelor (lui Știrb îi plăcea asta). **Haplea urlă, Râtmucos se dă mare și plutim toți prin ceață și prin frig când ar trebui să ne ghemuim în fața unui foc zăravău... poți să te culci la loc, dacă vrei.**

Știrb a chicotit.

— **V-v-voi, vikingii, sunteți la fel de nebuni ca m-m-macrourele**, a zis el. **T-t-trezește-l pe Știrb la ora messei...**

S-a cuibărit din nou în locul călduros de lângă sub-suoara stângă a lui Hâc și a închis ochii.

Hâc împărțea barca cu Labedepește, cel mai bun prieten al lui, care era chiar mai slab decât Hâc și semăna mult cu un cocostârc cu astm și privire crucișă. Labedepește a ridicat mâna.

— **E cât se poate de bine că nu ne pot vedea venind, domnule, dar noi cum o să-i vedem ca să-i putem aborda?** a argumentat el logic.

— **Floare la ureche, creier de plancton**, a tunat Haplea foarte încântat de el însuși. Bărcile de pescuit ale pescarilor Pașnici sunt urmate întotdeauna de stoluri de Marinodragoni Mici cu

Spate Negru care speră să apuce o imbucătură. Nu trebuie decât să te iei după zarva pe care o fac și vei găsi o barcă. Pe urmă o abordezi pur și simplu scoțând Strigătul Războinic al Derbedeilor: repetați după mine... IAAAAAAAAAAAAAH! a urlat Haplea Groh.

— IAAAAAAAAAAAAAH! au urlat la rândul lor zece dintre băieți, fluturându-și nebunește săbiile.

— Iaaaaah, au repetat Hâc și Labeledește, fără prea mult entuziasm.

— Pașnicii sunt îngroziți de noi, Derbedcii, Odin știe de ce... Gata, băieți... le furați un coif ca să dovedeți că ați terminat exercițiul și veniți să-mi raportați. **O SĂ FIE CA ȘI CUM AȚI FURA ZMEURĂ DE LA UN COPIL!** a tunat Haplea Groh. Hei, era să uit, prostul de mine, a adăugat Haplea în treacăt și răsând. **CU NICIUN CHIP NU IEȘIȚI DIN ACEST GOLF. E FORTE IMPORTANT,** pentru că spre sud trece Curentul de Vară, un șuvoi cald de apă, și știți toți ce trăiește în Curentul de Vară...

— Rechinoviermi, a zis Labeledește cu un nod în gât.

— Corect, Labeledește, a tunat Haplea. Știu că Hâc, expertul nostru în istorie naturală, ne poate spune câte ceva despre Rechinoviermi.

— Sigur că da, domnule, a răspuns Hâc, încântat să fie întrebat despre subiectul lui preferat, dragonii.

A scos din buzunar un carnețel boțit pe care scria cu litere mari și urâte *Cum să vorbești dragoneza*. Hâc păstra în carnet însemnări despre limba dragonilor și descrieri ale diverselor specii de dragoni și a obiceiurilor lor.

— Păi... a zis Hâc, reușind cu greu să-și citească propriul scris. Rechinoviermii sunt o specie de dragoni care seamănă mult cu rechinii. Exemplarele adulte pot ajunge până la șase metri lungime, au cel puțin cinci rânduri de dinți...

— DĂ-I ÎNAINTE, BĂIETE! a strigat Haplea.

— Sunt deosebit de carnivori și nu numai că scormonesc corăbiile după pradă, dar se și cațără la bord și te atacă acolo... Pe uscat aleargă cu ușurință mai repede decât omul... V-aș sugera, domnule, dacă există cea mai mică posibilitate să dăm peste Rechinoviermi, să plecăm imediat din zonă.

— Ce mama lui Thor, băiete, a rânjit Haplea Groh, cu aritudinea asta mai bine nici nu ieși din casă. Vă pregătesc să deveniți *pirafi*, nu *molâi*.

— Și dacă ne rătăcim, domnule? a insistat Labedepește.

— Să vă rătăciți? a pufnit Haplea. SĂ VĂ RĂTĂCIȚI! Vikingii nu se RĂTĂCESC!

— Serios, domnule, a rânjit disprețuitor Râtmucos Mocofan. Nu știu de ce nu-i excludeți definitiv din trib pe Hâc cel Nevrednic și pe prietenul lui ratat, cu picioare ca niște labe de pește. Ne fac de rușine pe toți.

Hâc și Labedepește păreau cât se poate de nefericiți.

— Numai uitați-vă la *barca* lor, domnule, a continuat rânjind Râtmucos. Noi suntem *vikingi*, domnule, cei mai grozavi constructori de corăbii din Lumea Antică. O plută ca a lor ne face să arătăm caraghioși.

— Te crezi tare deștept, Râtmucos, i-a răspuns hotărât Hâc, dar barca noastră poate merge mai repede decât crezi. Imaginea nu înseamnă totul, să știi...

Din păcate, Râtmucos avea dreptate.

Furtunarul Optimist era mai mult un accident plutitor decât o barcă.

Hâc și Labedepește construiseră barca la lecțiile de Construcții Navale și niciunul nu se pricepea deloc la tâmplărie. Ceva din proiect nu se legase și, în loc să fie lungă și subțire ca o corabie vikingă, barca le ieșise voluminoasă și aproape rotundă de tot. Catargul prea lung i se apleca strâmb spre stânga, așa că pe vânt puternic barca se învârtea în cerc.

Plus că era spartă.

Labedepește și Hâc erau nevoiți să-și amintească la fiecare jumătate de ceas să arunce peste bord cu coiful lui Hâc apa de mare care se adunase pe fundul bărcii (coiful lui Labedepește era spart și el).

Haplea Groh s-a uitat la *Furtunarul Optimist*.

— Hmm, a zis el gânditor. S-ar putea să ai dreptate, Râtmucos. **FIȚI ATENȚI!** a continuat el aspru. Când sun din corn, începe exercițiul.

A ridicat spre buze cornul răsucit.

— Oooof, meduze săltărețe, s-a văicărit Labedepește. **URĂSC** Programul de Instruire a Piraților! O să ne rătăcim... o să ne scufundăm... o să ne mănânce încet Rechinoviermii...

— **VUUUUUUUU!** a urlat cornul.

Furtunaru
Optimist

2. Rechinoviermi

Chiar când s-a stins sunetul cornului, ceața s-a ridicat și a dezvăluit pentru o clipă întregul golf. La dreapta, în zare, spre conturul cenușiu al Țării Pașnice, se vedeau siluetele întunecate a patru sau cinci vase Pașnice de pescuit, înconjurate de nori de Marinodragoni cu Spate Negru care țipau.

— Acolo! au urlat Cușitascuțit și Îndărătnic Junior, întorcându-și barca botezată *Corbul*.

— Avem totul sub control, Labeledește, a strigat Hâc plin de entuziasm. Văd încotro mergem!

Hâc a tras apoi atât de brusc de cârma *Furtunarului Optimist*, încât Labeledește și-a pierdut echilibrul și a căzut cu fața-n jos în apa de pe fundul bărcii.

Vântul le sufla în pânze fix cu viteza potrivită, astfel încât *Furtunarul Optimist* a țâșnit după celelalte bărci. Hâc n-a observat, însă, că după el venea cu mare viteză *Uliu Păsărar*, barca lui Râtmucos.

Uliu Păsărar era o barcă la fel de lungă, de rea și de flămândă ca Râtmucos însuși. Construită frumos din lemn de ulm, avea la prova un vârf foarte ascuțit cu care spinteca apa la fel de ușor cum spintecă toporul o scoică. Îl avea la cârmă pe Damfdecâine Minteproastă,

cel mai bun prieten al lui Rătmucos – un băiat voinic, păros și agresiv, cu inel în nas, care pufnea în răs cu atâta putere încât împrăștia muci în toate direcțiile.

— Prinde-l, Viermedefoc, a șoptit Rătmucos Mocofan, iar dragonul lui, un Coșmar Monstruos lucios roșu ca sângele, i-a sărit de pe umăr și s-a năpustit din spate asupra lui Hâc, cu un țipăt fioros.

Viermedefoc a plonjat și i-a împins lui Hâc cu ghearele coiful peste ochi. Hâc a luat surprins mâinile de pe cârmă și, în același timp, *Uliu Păsărar* a izbit ca un berbec babordul *Furtunarului Optimist*, creștând serios barca.

— Vai, ce rău îmi pare, Nevrednic! a zis barjocoritor Râtmucos Mocofan în timp ce *Uliu Păsărar* trecea mai departe fără nicio stricăciune. Pluta ta jalnică e așa de mică, încât n-am văzut-o.

— Ha, ha, ha, a hohotit Damfdecâine Minteproastă. Lovitura expediase *Furtunarul Optimist* în unul dintre învârtecușurile sale.

S-a învârtit îndelung în cercuri șchioape, ca un arici de mare confuz. În cele din urmă, Hâc a reușit să stăpânească din nou cârma, iar Labedepește s-a adunat de pe fundul bărcii, gemând încetișor.

Furtunarul Optimist și-a terminat ultimul cerc și a început să se miște repede înainte.

Dar ceața revenise, chiar mai groasă decât înainte. După atâta învârtit, Hâc n-avea nici cea mai mică idee încotro se îndreptau. Hohotele grosolane ale lui Râtmucos și Damfdecăine s-au stins, iar ei au continuat să navigheze într-o tăcere fantomatică.

— Unde-i toată lumea? a întrebat Labedepește.

— Ssst, l-a dojenit Hâc. Încerc să ascult.

Băieții au rămas tăcuți zece minute lungi.

Nu se auzeau decât plescăitul apei pe marginile bărcii și vântul tăios care umfla pânza. Acum înaintau destul de repede, dar încotro? Hâc și Labedepește își încordau ochii spre ceață și urechile spre liniște, dorind cu disperare să vadă sau să audă ceva, orice.

Nimic.

Poate că-i juca feste imaginația, dar lui Hâc i s-a părut că aerul era dintr-odată *un pic* mai cald, iar când a băgat repede degetul în apă, această i s-a părut *un pic* mai puțin înghețată decât ar fi trebuit. Pe urmă s-a gândit la Curentul de Vară și la Rechinoviermi și a simțit un fior de spaimă pe spinare, iar ceața alunecoasă și fantomatică din jur a părut să capete peste tot forma aripioarelor de Rechinoviermi...

— Așa, din simplu interes, a întrebat Labedepește pe un ton indiferent, cum atacă mai exact Rechinoviermii?

— Păi, a răspuns Hâc și a schimbat din nou direcția, în speranța să se întoarcă la adăpostul golfului, Rechinoviermii *ar trebui* să te atace numai dacă ești rănit. Pot simți mirosul sângelui chiar dacă nu ești în apă, și asta îi înnebunește. Și pentru că au pe lângă coada de pește și picioare, se pot **CĂȚĂRA LA BORDUL** unei corăbii ca să te prindă. De aceea s-au ales cu porecla de „Dragoni Pirați”, întrucât, cu toate că pot supraviețui pe uscat cel puțin zece minute, în general te trag înapoi în apă să teucidă.

— *Nemaipomenit*, a zis Labeledește, cercetându-se peste tot în căutare de zgârieturi. Crezi că se pune și eczema, sau trebuie să fie chiar o tăietură?

— Nu sunt sigur, a zis Hâc. N-am întâlnit nicio dată vreun Rechinovierme.

— Din ce în ce mai bine, a zis Labeledește. În astfel de momente mă bucur nespun că m-am născut viking și nu roman. (Romanii era dușmanii de moarte ai vikingilor – un tip de oameni cu deosebire tiranici care voiau să conducă lumea și ajunseseră foarte aproape să-și îplinească țelul.) Gândește-te ce **PLIC-TICOS** ar fi să fii roman. Toate băile acelea calde și tolănitul îmbrăcat în togă, când aici te-ai putea bucura de aer proaspăt și de carnivori înnebuniți de sânge și doldora de colți...

— Ssst, a zis Hâc și a schimbat direcția pentru a noua oară. Să vedem dacă de data asta auzim ceva...

Dar era tot liniște iar stropii de apă de mare care treceau peste marginea bărcii și ajungeau pe glezna lui Hâc erau în mod clar calzi.

— *M-m-mi-e ffffoame*, a zis o voce limpede din sânul lui Hâc, iar băieții au tresărit amândoi la auzul zgomotului brusc.

De sub gulerul cămășii lui Hâc a apărut botul lui Știrb, micul lui dragon neascultător, urmat îndeaproape de restul corpului. Dragonul s-a urcat somnoros pe gâtul băiatului și s-a așezat pe locul lui preferat din vârful coifului, unde și-a scuturat aripile, s-a ciugulit repede de purici de dragon și a căscat enorm, dând la iveală o limbă bifurcată foarte roz și gingiile fără dinți de la care și căpătase numele.

Cu toate că era doar un Dragon Comun sau de Grădină, cea mai obișnuită specie de dragon, Știrb era un animăluț frumos. Avea o culoare verde smarald, care se transforma pe burtă în sidefiu perlat și sclipitor ca de macrou, presărată discret cu pistrui cafeniu deschis. Ochii lui enormi, nevinovați și verzi ca iarba se uitau printre niște gene caraghios de lungi.

Aparențele erau, bineînțeles, înșelătoare, căci dragonii sunt printre cele mai egoiste animale de pe

planetă, iar Știrb era în realitate un rechin în haine de puiuț de focă.

— Să știi că ne-ai putea ajuta, Știrb, a zis Hâc. **E IMPORTANT.** Trebuie să ne întoarcem în golf. Suntem puțin îngrijorați că s-ar putea să fi nimerit din întâmplare în Curentul de Vară și n-am vrea să dam peste vreun **RECHINOVIERME**, nu-i așa? a adăugat Hâc răsând nervos. Așa că TU ai putea da o raită în zbor să te uiți după bărei și în felul ăsta să revenim la traseul corect.

— Roag-o pe Grozăvita. Știrb fffflământ, a zis Știrb morocânos.

Se trezise prost dispus.

Hâc a ridicat ochii spre cer, apoi i-a explicat răbdător că Grozăvita dormea și nici chip să se trezească.

Grozăvita era dragonul lui Labedepește – un animal destul de amabil, dar care dormea aproape tot timpul. În acel moment, Grozăvita zăcea întinsă cât era de lungă sub una dintre băncile pentru vâslit. Labedepește

ii pusese o haină sub cap ca să i-l ridice din apă și să nu se înec.

– Ș-Ș-Știrb nu se elinteșșște, a zis dragonul, de data asta de-a dreptul căfnos. Nu m-m-mănuacă – nu se elinteșșște. Știrb în grevă. Hăc DESPOT, DESPOT, DESPOT. F-f-fă asta. Fă aia. Știrb à-à-àragon, nu selav. Muneă, muneă, muneă, doar atât știi să-l pui să facă pe săraeu' Știrb.

– Știrb, dormi încă de la micul dejun, a protestat Hăc. Și să știi că e cel mai nedrept lucru pe care l-am auzit vreodată. Eu îți ofer tot ce vrei, știi prea bine. Te hrănesc regulat, îți spun glume, te duc în brațe peste tot...

– Știrb are aripă s-s-slabe, a zis jalnic Știrb.

– M-ai trezit de patru ori astă-noapte...

– Știrb a avut un eoșșșșmar, a zis Știrb făcând ochii verzi încă și mai mari. Oamenii voinei și o-o-oribili cu DINȚI MARI îl vâneau pe săraeu' Știrb peșște tot în pat, voiau să p-p-pună mâna pe Știrb pentru că Știrb e atât de s-s-specia!

– Ai vrut STRIDII! a urlat Hăc. Stridii la ora trei dimineața!

– Stridiile b-b-bune la eoșmaruri, a protestat Știrb.

Hăc și-a pierdut răbdarea.

— Nu voiai să taci. Te-ai urecat pe patul tatei și ai spus că-ți țipi în ureche dacă nu-ți aduc stridii! Am fost nevoit să mă secol, să mă îmbrace, să mă duc la Rezerva de Stridii din Portul Derbedeilor, iar când m-am întors n-ai vrut să le MĂNĂNCI fiindcă nu aveau culoarea potrivită sau mai știu eu ce!

— Aveau p-p-pete negre, s-a văicărit Știrb. Știrb nu s-s-suportă petele negre, sunt SCĂRBOASE...

— Nu te mai purta ca un BEBELUȘ RĂSFĂȚAT, Știrb! s-a răstit Hâc. Aveau doar niște alge pe ele, iar după ce le-am curățat, TOT n-ai vrut să le mănânci.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a zis speriat Labe-depește, dar sunt cât se poate de sigur că am văzut acolo aripioara unui Rechinovierme...

Dar Știrb și Hâc erau atât de nervoși, încât nici nu l-au auzit. Stăteau nas în nas și se fulgerau unul pe altul din priviri. Știrb se umflase, era aproape de două ori mai mare ca de obicei și căpătase o culoare neplăcută roșu-muștar. Hâc uitase că nu trebuie să privești un dragon în ochi prea multă vreme, pentru că privirea lor te poate hipnotiza, și începea deja să se simtă amețit. Dar era atât de furios, încât nici nu-i păsa.

Dragonul mersese de data asta prea departe.

Hâc SE SĂTURASE.

Avea de gând să pună piciorul în prag.

— Eu fac TOATE aceste lucruri pentru TINE, a continuat Hâc, și te rog numai CĂTE-ODATĂ să faci niște lucruri SIMPLE pentru MINE, cum ar fi să prinzi macrou la o Lecție de Dresat Dragoni, sau să te uști după Rechinoviermii ea să nu ne prindă pe toți și să ne facă bucăți, și tu ce faci atunci? Intri în GREVĂ. De

data asta ai mers prea departe. M-AM SĂTU-
RAT. Pun piciorul în prag. N-ai decât să INTRI
în grevă, să vedem dacă-mi pasă.

— Bine atunci, a șuierat Știrb. Ș-Ș-Știrb CHIA
intră în grevă.

Pe urmă, bătând din aripi foarte demn, Știrb și-a
luat zborul de pe umărul lui Hâc și s-a așezat pe vârful
catargului, murmurând furios pe ton scăzut:

— Ș-Ș-Știrb BEBELUȘ RĂSFĂȚAT, da?
HA! Mai VEDEM noi, à-à-domnule Hâc ce!

Istet. Hai să a-a-afiăm e-e-ât rezisți fără ajutorul BEBELUȘULUI RĂSFĂȚAT...

— Ce face? a întrebat Labedepește.

Labedepește nu vorbea dragoneza, așa că nu-și dădea seama pe deplin ce se întâmpla.

— Trage cu urechea după bărci ca să ne putem întoarce în golf?

— Păi, nu... a recunoscut Hâc, căruia încă i se învârtea capul în urma înfruntării în ochi cu Știrb. Ne-am certat puțin și a intrat în grevă. Dar m-am săturat de dragonul ăsta. Întinde coarda prea tare și prea des... Trag linie și...

— Ce mama lui Thor! a explodat Labedepește. N-avem timp acum pentru asta... UITE!

Ochii lui Hâc și-au regăsit în cele din urmă claritatea.

S-a uitat. Ceața se deplasase în jurul lor, lăsând cu greu să se vadă ceva, dar lui Hâc i s-a părut o clipă că zărise o aripioară neagră cu margine zimțată – ceea ce o făcea în mod clar aripioară de Rechinovierme, nu de rechin obișnuit, ruda mai puțin periculoasă a acestuia.

— Nu cred că a *fost* Rechinovierme, Labedepește, a zis nesigur Hâc. Cred că ne păcălește ceața...

Dar Labedepește nu voia să riște. A încercat s-o zgâlțâie pe Grozăvita ca s-o trezească, dar dragonul n-a făcut decât să sforăie mai tare.

— Avem nevoie de Știrb! s-a speriat Labedepește. Fă ceva, Hâc, pentru numele lui Thor! Cere-ți scuze! Promite-i ceva mare de MÂNCAT!

— Poate că ai dreptate, a recunoscut Hâc. **Bine, Știrb**, a strigat el în sus spre dragonul cocoțat pe vârful catargului care abia se zărea prin ceață. **Îmi cer scuze. Avem nevoie de tine. Dacă te întorești și ne ajută, îți dau toată mâncarea mea de la cină trei săptămâni de-acum înainte!**

— Ș-Ș-Șaizeei de secunde, și-a spus mulțumit Știrb. Șaizeei de secunde și au deja n-n-nevoie din nou de Știrb. N-n-nu ascult! a strigat el în jos, studiindu-și ghearele. Hâc n-are nevoie de ajutorul unui **BEBELUȘ RĂSFĂȚAT...**

— Sincer, cred că deocamdată suntem bine, a zis Hâc cercetând marea din jur. Nu pot să văd nimic, iar Rechinoviermii chiar atacă numai când are cineva o rană deschisă...

Labedepește era însă prea speriat ca să audă ce spunea Hâc. A început să strige spre catarg:

— *Șiiiiiiiiivrrrb!*

